

Universitätsbibliothek Paderborn

Defensio Abbatiæ Imperialis S. Maximini

Zyllesius, Nicolaus

Treveris, 1638

§ 16. Quod sententia Imperatoris Ferdinandi II. in eiusdem Consilio Aulico
lata illud idem stabilitat, scilicet per sententiam Spirensem non esse
iudicatum de Monasterij sub Archiepiscopis subiectione.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14268

Ac rem ita se habere, quām non latuit ipsos Archiepiscopos? quām agnouerunt? quām ipso facto facti sunt?

Cur enim per spatiū integrum quadraginta trium annorum, de eādem haec sententiā siluerunt? adēcō, vt immediatē sequenti, à sententiā, anno Abbatem Monasteriumque, se videntibus ac ferentibus, passi sint in matriculam Imperij denuo inseri ac adscribi, ceteraque agi quæ ad liberum & immediatum Imperij statum attinent.

Cur non de eādem sententiā executioni mandanda solliciti fuerunt? Cur litem nouam in Aulico Imperatoris Consilio instituerunt?

Si ita erat quod in illa Cameræ sententia rem iudicatam habebat, quid illis superesse poterat, nisi vt executoria mandata ab eādem Camerā obtinerent, quibus Abbatem Monasteriumque victum ac condemnatum ad suam subiecctionem adigerent, cogerent, vrgerent?

S. 16. *Quod sententia Imperatoris Ferdinandi II. in eiusdem Consilio Aulico lata illud idem stabilit, scilicet per sententiam Spirensim non esse iudicatum de Monasterij sub Archiepiscopis subiectione.*

Intra cætera in Aulico illo supremo Consilio non omisit Archiepiscopus sententiam illam Spirensim allegare, sed illa non obstante, sententia lata est, per quam in immediati status possessione conseruatus fuit Abbas, quam habes sub Num. 85.

Quid aliud ea ratione iudicatum est, nisi quod illa Spirensis sententia petitorum status Maximiniani pro Archiepiscopo non deciderit, quippe cum iudicato euacuatoque petitorio nihil superfluisse, quod in possessorio iudicaretur?

Arguit quidem libelli scriptor magnis clamoribus plenisque buccis istam Imperatoris sententiam, sed quid, aut quem non arguit? at clamor est ventis præda ac fumus inanis, præponderat præstatque publica, ac præfertim ista authoritas istis. Sententia, (exclamat) contra sententiam ab Imperatore lata est, itaque nulla est, explodenda est. At contra reclames, sententiam illam tulit, ergo non contra sententiam, ergo illa tua sententia, sententia est pro te futilis, inutilis, non talis, qualem esse vociferatis.

Ac vtique talem illam patiantur Archiepiscopi oportet, cum ipsi Actores extiterint, Imperatorisque in eodem illo consilio elegerint arbitrium.

C O N C L V S I O.

In possessione ergo suæ immediationis, vi illius Imperatoris rei iudicata consistent Maximiniani: Tu, scriptor, si in petitorio actionem prætendas, prosequere, longè aberis, vt in illos ius petitionemque fundes, sed neque ipsis multum negotij futurum est, vt te diuersis peregrinioris exceptionibus repellant.

Illa hactenus deducta pro arrhis tibi erunt, non documenta aut instrumenta tantum, sed & omnes illæ aliae exceptiones, rationes, ac argumenta in principio progressuque huius defensionis sigillatim deductæ, quibus ne verbum respondes, scriptor, neque unquam validè respondeas.

Sed interim quid fieri æquum esse censes? non parere iudici? tali iudici?

cen-

censere sanè non existimem, sed tamen non pares, tu inquam scriptor (te enim alloquor, cui ob mala tua consilia tanquam authori causæque effectrici omnia iure meritoque adscribimus) Maximinianorum possessionem illis ut supra adjudicatam non solum turbas, sed & interuertis, neque hoc solum, sed & Prælatum, Religiosos, Conuentum expellis, fugas, dispergis, ad extrema persequeris bona diripis omnia turbis, armis, exercitibus, tumultibus, deuastationibus impletas, ô tempora! fieri potest, vt homines contemnamus, Iustitiam pessimum momento dum vela tument fragilis fortunæ; at non vt effugiamus Iudicem illum supremum, cuius Tribunal æquissimum simul ac severissimum non minus ineuitabile est, quam formidandum, ac sanè hic subit exemplum istud in re simili eti non tanta, à Lamberto Schafnaburgensi memoriæ traditum, & ex illo à iusto Lipsio in suis exemplis politicis relatum, quod non incommodè hoc in loco transcribetur, sed ipsius Lipsij selectis ac ponderosis verbis, quæ talia sunt.

Firmius Lamberto Schafnaburgensi, (scilicet assensum dono) egregio, ut illa tempora tulerunt, scriptori: qui narrat Burchardum Episcopum Halberstdiensem, iniquam diu litem cum Abbatे Herueldensi fuisse, super decimis Saxoniæ, quas Episcopus Monachis erupit, sibi vindicatum, manu magis, quam iure ibat. Neque spes aut ratio erat valenti Aduersario resistendi: cum Abbas paucis ante mortem diebus, Comitem Palatinum Fridericum ad se vocat, & extrema hac mandata ferre Antistiti roget: scilicet quidem lite imparem, lege meliorem, cedere: atque etiam vita cedere, sed Deum indicem futurum, ad quem appellaret. Pararent igitur se ambo, ut causam in Tribunali dicentes, ubi gratia & potentia spretis, sola iustitia posset polleretque. Neque diu post Abbas ipse febri obiit, statimque Antistes, cum equum concendere vellet, ut fulmine ictus concidit: desitque in vocibus. Abripi se ad diuinum Tribunal ibi iudicandum. Hæc mira quanquam, fidem merentur à tradentibus, & ex ysu etiam virtus est credi.

SECTIO DVODECIMA.

Occasio Litis & Sententiae à Consilio Cæsareo Aulico latæ exponitur.

Praefata sententia Cameræ multos annos latuit Maximinianos Prælatos, certè illis, à nullo unquam neque Fiscalis, neque Archiepiscopo insinuata fuit: neque etiam erat quicquam, quod ex vi eiusmodi absolutioræ sententiae executioni mandaretur. Hinc Reinerus Abbas verè afferuit se non nisi sub extremum regiminis sui tempus de ea quidpiam inaudisse.

Cœpit tamen initio huius sæculi proferri & vehementius celebrari, præsertim in lite, quam Lotharius Archiepiscopus Anno MDCXIII. apud Consilium Aulicum Cæsareum contra nos, obtento Mandato sine clausula, est exorsus.

Cuius quidem litis occasionem, successum & exitum, auctor libelli incredibili quâdam audaciâ, plurimis falsis & iniuriosis dictis intersertis denarrat; Abbatem Reinerum contra iuramentum Archiepiscopo præstitum, periuro conatu, vinculis obedientiæ ruptis, iurisdictioni Electorali se opposuisse afferit,